

Laodicea - Nomer Dua

Tanduk Protestan

Jeff Pippenger

2023-08-27

Penting pisan, dina ngartos amanat anu keur dibuka segelna dina kitab Wahyu, pikeun ngakuan akar-akarna, kamekaranana, jeung harti pentingna Reformasi Protestan. Aya tilu jalur utama dina sajarah Reformasi éta anu nyangkem Alkitab, jeung métodologi anu bener anu kudu dipaké dina nalungtik Alkitab, sarta ogé yén para utusan anu dipilih sapanjang sajarah éta mangrupikeun patokan-patokan sajarah éta. Saperti biasana, Iblis ngupayakeun nyumputkeun Alkitab King James ku sababaraha pamalsuan, sarta anjeunna narékahan nyumputkeun métodologi anu bener pikeun ngartos Alkitab ku sababaraha pamalsuan, sarta anjeunna ogé narékahan nyumputkeun para utusan anu bener (patokan-patokan) anu dihudangkeun sapanjang lalampahan sajarah éta.

“Tapi Sétan henteu cicingeun. Ayeuna manéhna nyobaan naon anu geus ku manéhna diusahakeun dina unggal gerakan réformasi lianna—nya éta nipu jeung ngancurkeun umat ku cara nyodorkeun ka maranéhna anu palsu minangka gaganti pagawéan anu sajati. Sakumaha dina abad kahiji garéja Kristen aya Kristus-Kristus palsu, kitu deui dina abad ka-genep belas mucunghul nabi-nabi palsu.” *The Great Controversy*, 186.

Dina sajarah Millerite ti taun 1840 nepi ka 1844, jubah Protestanisme, (anu mangrupikeun salah sahiji tina dua tanduk dina sato galak bumi, nyaéta Amérika Sarikat), Adventisme Millerite jadi tanduk Protestan. Dina waktu anu sarua, garéja-garéja anu saméméhna ngaku minangka Protestan jadi Protestanisme murtad, atawa sakumaha ku kaum Millerite diidentifikasi, “para putri Roma.” Nalika kaum Protestan nolak amanat malaikat kahiji dina taun 1843, maranéhna ragrag sarta kaum Millerite neruskeun ngagem jubah Protestanisme. Sajarah Millerite mangrupikeun puncak karya Allah dina ngangkat “garéja-Na di padang gurun” nepi ka pamahaman lengkep kana Firman Allah.

Muka pangadilan panalungtikan mawa ujian tina hukum Allah, sarta utamana poé Sabat. Pikeun ngawartakeun amanat malaikat katilu diperlukeun hiji garéja anu ngajungjung hukum Allah, anu geus dikubur ku tradisi jeung kabiasaan kapausan salila Jaman Poék. Kristus mawa urang Protestan ka sajarah taun 1840 nepi ka 1844 sarta nampilkeun ujian Élia, anu ku anjeunna William Miller dijadikeun lambangna, sarta nalika urang Protestan nampik amanat Miller, maranéhna balik deui ka Roma. Ujian amanat malaikat kahiji sakumaha anu ditepikeun ku Miller dilambangkeun ku Élia di Gunung Karmel.

Jeung Élia sumping ka sakumna rahayat, tuluy ngandika, “Nepi ka iraha maraneh rék limbung antara dua pamadegan? Lamun PANGERAN téh Allah, turut ka Anjeunna; ari lamun Baal, turut ka manehna.” Tapi rahayat henteu ngajawab anjeunna saecap ogé. 1 Raja-raja 18:21.

Dina taun 1840, waktu disanghareupan ku amanat Élia, anu digambarkeun ku Miller jeung malaikat kahiji, urang Protestan milih Baal!

Réformasi Protestan nya éta pambukaan segel kana bebeneran-bebeneran Alkitab anu mimiti ku “béntang isuk,” anu parantos dijangjikeun bakal dipaparin salila sajarah anu dilambangkeun ku garéja Tiatira. Serangan langsung ngalawan Alkitab geus dimimitian sababaraha abad leuwih tiheula sarta dipidangkeun kalayan écés dina The Great Controversy, utamana dina sajarah kaum Waldensians. Dina taun 1930, Benjamin Wilkerson medalkeun buku, Our Authorized Bible Vindicated. Ieu buku ngadokuméntasikeun peperangan ngalawan naskah-naskah asli anu suci anu ahirna dipaké pikeun narjamahkeun King James Bible sarta rupa-rupa naskah palsu satanis anu baheula dipromosikeun jeung nepi ka ayeuna kénéh dipromosikeun ku kaum Katolik, Protestantisme murtad, jeung Adventis Laodikia. Peperangan éta geus dimimitian jauh saméméh sajarah kaum Waldensians, tapi maranéhna téh mangrupa patok jalan jeung lambang jalma-jalma anu masrahkeun nyawana pikeun méré kasaksian ngeunaan pentingna naskah-naskah anu bener anu ahirna ditarjamahkeun kana 1611 King James Bible.

Panyusunan Alkitab King James dina taun 1611 ngaliwatan hiji prosés tarjamahan anu kacida hususna. Prosés narjamahkeun jeung medalkeun Alkitab éta diréngsékeun ngaliwatan tujuh léngkah panyusunan. Pikeun ngaréngsékeunana ogé merlukeun tujuh taun, sarta tujuh taun Alkitabiah nyaéta dua rébu lima ratus dua puluh poé. Tangtu éta téh sarua jeung jumlah poé nubuat nalika Yesus netepkeun perjajngjian jeung loba jalma dina minuhan Daniel salapan. Dina tengah minggu suci éta Kristus disalib, sarta tangtu Kristus anu disalib téh mangrupakeun puseur Alkitab. Tujuh léngkah pikeun ngahasilkeun Firman Allah anu murni éta nyaéta kieu.

- Kahiji: Tarjamahan Mimiti ku Jalma-jalma Saurang-saurang: Kira-kira 50 urang panarjamah dibagi kana genep panitia, masing-masing nanggung jawab kana bagian-bagian anu béda tina Alkitab. Jalma-jalma ieu digawé narjamahkeun tina basa-basa asalna (Ibrani, Aram, jeung Yunani) kana basa Inggris.
- Kadua: Tinjauan ku Panitia: Sanggeus unggal panitia réngsé narjamahkeun hiji bagéan, pagawéan éta ditinjau ku para anggota panitia sorangan. Ieu ngamungkinkeun ayana sumbangan pamadegan sacara koléktif jeung ngalereskeun kasalahan.
- Katilu: Tinjauan ku Panitia Umum: Tarjamahan-tarjamahan panitia masing-masing tuluy diasongkeun ka sakelompok sarjana anu leuwih gedé, anu disebut Panitia Umum. Panitia ieu diwangun ku para wawakil ti unggal genep panitia tarjamahan. Aranjeunna marios sakabéh karya éta, bari ngabandingkeun jeung nyaluyukeun tarjamahan-tarjamahan anu béda ti unggal panitia.
- Kaopat: Paniténan Jeung Révisi Tambahan: Vérsi révisi ti Komite Umum dikintunkeun deui ka komite-komite masing-masing pikeun paniténan deui sarta panyampurnaan salajengna. Ieu prosés nu lumangsung sacara iterative ngabantu mastikeun yén tarjamahan éta ajeg tur akurat.
- Kalima: Pamariksaan jeung Pangajén Ahir: Sanggeus panitia-panitia masing-masing ngarampungkeun révisi maranéhna, draf ahir dipasrahkeun ka Panitia Umum pikeun dipariksa jeung disahkeun pamungkas.
- Kagenep: Pangajén Karajaan jeung Pamedaran: Tarjamahan anu geus disatujuan tuluy dipasrahkeun ka Raja James I pikeun meunang pangajén anjeunna.

- Ka tujuh: Sanggeus anjeunna maparin idin karajaanana, tarjamahan éta diterbitkeun dina taun 1611 minangka King James Version (Authorized Version) tina Alkitab.

Pangandika PANGERAN teh kecap-kecap anu murni: lir pérak anu diuji dina tungku tina taneuh, dimurnikeun tujuh kali. Anjeun baris ngajaga éta, nun PANGERAN, Anjeun baris ngariksa éta tina ieu turunan salalanggengna. Jabur 12:6, 7.

Dina peperangan Sétan ngalawan pangandika Allah, sarta ngalawan tanda-tanda jalan anu diwakilan ku rupa-rupa utusan tina sajarah anu keur mekar éta jeung tina métodologi anu bener anu kudu dipaké dina ngabagi Pangandika-Na kalayan leres, King James Bible of 1611 téh mangrupa hiji tanda jalan anu sacara husus diidentifikasi dina Jabur dua welas. Euweuh sahiji rupa-rupa Alkitab palsu anu geus dihasilkeun ngaliwatan naskah-naskah Katolik anu geus diruksak anu nyumponan patokan dina Jabur dua welas. Prosés pemurnian anu ngalangkungan tujuh léngkah jeung mangsa dua rébu lima ratus dua puluh poé éta nandaan yén King James Bible téh mangrupa “pangandika anu murni” ti Allah. Allah jangji baris ngajaga King James Bible minangka Pangandika-Na anu murni salalanggengna, sarta ku kituna Mantenna ogé jangji baris ngajaga métodologi “historicism” anu dipaké ku para reformator Protestan, kaasup William Miller.

Dina abad ka-opat belas, John Wycliffe, anu dina buku The Great Controversy dipikawanoh minangka “béntang isuk-isuk tina Reformasi,” dipaké ku Allah pikeun narjamahkeun Alkitab kana hiji basa anu bisa kaharti ku jalma biasa sakalipun. Anjeunna téh utusan anu nandaan titinggal jalan mimiti Reformasi Protestan.

“Gerakan agung anu diprakarsaan ku Wycliffe, anu baris ngabébaskeun hate nurani jeung akal budi, sarta ngaleupaskeun bangsa-bangsa anu geus lila kabeungkeut kana kareta kameunangan Roma, miboga sumberna dina Alkitab. Di dieu aya sumber tina walungan berkah éta, anu, saperti cai kahirupan, geus ngalir turun ngaliwatan mangsa-mangsa ti saprak abad kaopat welas. Wycliffe narima Kitab Suci kalayan iman anu taya ragu minangka wahyu anu diilhamkeun ngeunaan pangersa Allah, hiji patokan anu cekap pikeun iman jeung lampah. Anjeunna kungsi dididik pikeun nganggap Garéja Roma minangka kawenangan ilahi anu taya salahna, sarta narima kalayan hormat anu teu ditaros-taros deui kana ajaran jeung kabiasaan anu geus ngadeg salila sarébu taun; tapi anjeunna ngajauhan sagala éta pikeun ngadéngékeun firman Allah anu suci. Ieu téh kawenangan anu didesek ku anjeunna sangkan diaku ku rahayat. Gantina garéja nyarita ngaliwatan paus, anjeunna netelakeun yén hiji-hijina kawenangan anu sajati téh nyaéta sora Allah anu nyarita ngaliwatan Firman-Na. Jeung anjeunna ngajarkeun lain ngan saukur yén Alkitab téh wahyu anu sampurna ngeunaan pangersa Allah, tapi ogé yén Roh Suci téh hiji-hijina juru napsirna, sarta yén unggal jalma, ku nalungtik pangajaran-pangajaranana, kudu diajar kawajibanana pikeun dirina sorangan. Ku kituna anjeunna ngabelokkeun pikiran manusa tina paus jeung Garéja Roma ka firman Allah.”

“Wycliffe téh salah saurang anu pangagungna di antara para Reformator. Dina lega jangkauan akal budi, dina kajelasan pamikiran, dina kateguhan pikeun ngariksa bebeneran, jeung dina kawani pikeun ngabéla éta, ngan saeutik anu sumping sanggeus anjeunna nu bisa nyaruaan anjeunna. Kasucian hirup, katekunan anu teu weléh dina diajar jeung dina digawé, kajujuran anu teu bisa dikorupsi, sarta kanyaah jeung kasatiaan anu siga Kristus dina palayananna, nyirian nu kahiji di antara para Reformator. Jeung ieu sanajan aya di tengah poékna intelektual

jeung karuksakan moral jaman ti mana anjeunna mucunghul.”

“Watek Wycliffe teh mangrupikeun kasaksian ngeunaan kakawasaan Kitab Suci anu ngadidik tur ngarobah. Nya Alkitab anu ngajadikeun anjeunna saperti ayana. Usaha pikeun nyangkem bebeneran-bebeneran agung tina wahyu maparin kasegeran jeung kakuatan ka sakumna kamampuhan. Eta ngalegaan pikiran, ngaraskeun daya pangrasa, sarta ngadewasakan pangadilan. Panalungtikan kana Alkitab bakal ngamulyakeun unggal pamikiran, rarasaan, jeung kahayang luhung leuwih ti batan panalungtikan naon bae séjénna. Eta maparin kategepkeun tujuan, kasabaran, kawani, jeung katabahan; eta ngalembutkeun watek sarta nyucikeun jiwa. Panalungtikan anu sungguh-sungguh tur pinuh ku hormat kana Kitab Suci, anu mawa pikiran nu nalungtikna kana patalina langsung jeung pikiran anu taya watesna, bakal maparin ka dunya jalma-jalma anu intelektual leuwih kuat tur leuwih giat, kitu deui anu asas-asasna leuwih mulya, tibatan nu kungsi dihasilkeun ku atikan pangmampuhna anu dipasihkeun ku filsafat manusa. ‘Muka-na pangandika-Maneh,’ saur juru mazmur, ‘mere caang; mere pangarti.’ Jabur 119:130.” The Great Controversy, 93, 94.

Sanggeus kasaksian ngeunaan John Wycliffe dina The Great Controversy, Sister White maparin daptar para reformator satia (waymarks), anu tungtungna nepi ka reformator John Knox. Anjeunna nétélakeun hiji patalékan anu penting anu diajukeun ka John Knox ku Mary, Ratu Skotlandia.

“John Knox geus ngajauhan diri tina tradisi-tradisi jeung mistisisme garéja, pikeun ngaregepkeun kana bebeneran Firman Allah, sarta pangajaran Wishart geus ngukuhkeun tekadna pikeun ninggalkeun paguyuban Roma, jeung ngahijikeun dirina ka para reformator anu dikaniaya....”

“Waktu dipayuneun langsung ka ratu Skotlandia, di payuneunna semangat loba pamingpin Protestan geus melepem, John Knox nyaksian bebeneran kalawan pageuh tur teu ngageser. Anjeunna teu bisa diluluhkeun ku pamuji atawa rayuan; anjeunna henteu undur ku ancaman. Ratu nuduh anjeunna sesat. Ceuk anjeunna, Knox geus ngajar rahayat narima hiji agama anu dilarang ku Nagara, sahingga ngalanggar parentah Allah anu maréntahkeun sangkan rahayat nurut ka para pangawasa maranéhna. Knox ngawaler kalayan teges:—‘Sakumaha agama anu leres henteu narima asal-usulna atawa kawibawaanna ti para pangeran, iwal ti ti Allah anu langgeng wungkul, kitu deui rahayat henteu kabeungkeut pikeun ngawangun agamana nurutkeun karesep para pangawasana. Sabab mindeng kajadian yén para pangeran, tibatan nu séjénna, nya éta nu pangbodona dina hal agama Allah anu sajati. Lamun sakumna turunan Ibrahim nuturkeun agama Firaun, anu jadi pangawasa maranéhna salila lila, abdi nyuhunkeun ka anjeun, Nyonya, agama naon anu bakal aya di dunya? Jeung lamun sakumna jalma dina mangsa rasul-rasul nuturkeun agama kaisar-kaisar Romawi, abdi nyuhunkeun ka anjeun, Nyonya, agama naon anu bakal aya ayeuna di bumi? ... Ku kituna, Nyonya, anjeun tiasa ngartos yén rahayat henteu kabeungkeut ku agama para pangawasana, sanajan maranéhna diparéntahkeun pikeun méré hormat ka maranéhna.”

“Nyang Maria, ‘Maneh napsirkeun Kitab Suci ku hiji cara, ari maranéhna [guru-guru Romawi] napsirkeunana ku cara séjén; ku kituna, saha anu kudu ku abdi dipercanten, jeung saha anu bakal jadi hakim?’”

“Anjeun kudu percaya ka Allah, anu nyarita kalayan écés dina Firman-Na,’ waler sang reformator; ‘jeung saluareun naon anu diajarkeun ku Firman, maranéh ulah percaya boh ka nu hiji boh ka nu séjén. Firman Allah écés dina dirina sorangan, sarta lamun dina hiji tempat aya nu poék hartina, Roh Suci, anu moal kungsi sabalikna jeung diri-Na sorangan, ngajelaskeun hal éta kalayan leuwih écés dina tempat-tempat séjén, nepi ka moal aya deui karaguan iwal dina jalma-jalma anu nekad cicing dina kabodoan.’ Kitu nya éta bebeneran-bebeneran anu diucapkeun ku sang reformator anu taya sieun, bari nyanghareupan bahaya kana nyawana, ka ceuli karajaan. Kalawan kawani anu sarua teu ngagedur, anjeunna tetep pageuh kana maksudna, bari neneda jeung merjuangkeun peperangan Pangeran, nepi ka Skotlandia bébas tina kapapaan.” *The Great Controversy*, 250, 251.

Patalimarga antara nu ngaréformasi jeung ratu téh nyorot benang katilu dina sajarah Réformasi anu ngaidentifikasi upaya Iblis pikeun nyieun tandingan palsu kana Alkitab, para réformator, jeung métodologi pangajaran Alkitab. Jawaban Yohanes ka Ratu nyaéta yén métodologi anu bener téh “historisme,” anu dumasar kana hiji runtuyan sajarah nu buat anu dijelaskeun ku Roh Suci ngaliwatan runtuyan sajarah nu buat anu séjén.

Cahaya geus dibuka di tengah poék. Wycliffe jeung para réformator awal sapanjang sajarah Millerite ngagunakeun hiji métode ulikan Alkitab anu disebut “historicism.” Sajarah métode biblika dina ngulik Alkitab remen kaliwat teu dipaliré, padahal éta kacida pentingna pikeun dipikawanoh lamun hiji jalma saéstuna rék ningali pentingna aturan-aturan panafsiran nu buat anu diadopsi ku Miller sarta sanggeus éta ku *Future for America*.

Ngan aya dua garéja waé anu ku Sister White dipikawanoh minangka umat Allah anu dingaranan. Nya éta Israil baheula jeung Garéja Advent Poé Katujuh.

“Alesan kunaon urang dingaranan umat Allah kudu diulang-ulang deui. Ulangan 4:1–13”
Manuscript Releases, jilid 8, 426.

Garéja para rasul, garéja di padang gurun salila poékna kakawasaan kapausan, henteu kungsi disebut umat Allah anu dingaranan; sabab istilah éta (hartina dibéré ngaran) ngagambarkeun hiji garéja anu dipasrahkeun tanggung jawab pikeun jadi panyimpen hukum Allah, sarta ku Adventisme maranéhna ogé kudu jadi panyimpen bebeneran nubuatan Allah.

“Gusti parantos nyauran garéja-Na dina jaman ieu, sakumaha Anjeunna nyauran Israél baheula, supaya nangtung jadi cahaya di bumi. Ku golok ageung bebeneran, nyaéta pesen malaikat kahiji, kadua, jeung katilu, Anjeunna parantos misahkeun maranéhna ti garéja-garéja jeung ti dunya pikeun mawa maranéhna kana kadeketan anu suci ka Anjeunna sorangan. Anjeunna parantos ngajadikeun maranéhna pangreksa hukum-Na sarta parantos ngamanatkeun ka maranéhna bebeneran-bebeneran agung tina nu buat pikeun jaman ieu. Sapertos firman-firman suci anu dipercayakeun ka Israél baheula, ieu téh amanat suci anu kudu ditepikeun ka dunya. Tilu malaikat dina Wahyu 14 ngalambangkeun umat anu narima cahaya tina pesen-pesen Gusti sarta maju jadi utusan-utusan-Na pikeun ngagelarkeun panggeuing ka sakuliah bumi.” *Testimonies*, jilid 5, 455.

William Miller ngagambarkeun utusan nu kapilih pikeun muka bebeneran-bebeneran nubuat Allah, sarta nalika bebeneran-bebeneran éta mingpin hiji umat ka panto nu kabuka ka Rohangan Nu Pangsucina dina taun 1844, Allah tuluy muka hukum Allah. Wycliffe téh mangrupa patok jalan dina muka Alkitab sarta ngahasilkeun awal Reformasi Protestan, tapi anjeunna ogé mangrupa patok jalan tina padamelan Allah pikeun netepkeun “bebeneran-bebeneran agung tina nubuat.” John Wycliffe nyaéta béntang isuk nu diidentifikasi dina sajarah pamaréntahan kapausan salila sarébu dua ratus genep puluh taun. Padamelanana dimimitian dina abad kaopat belas, tuluy dina abad ka tujuh belas patok jalan séjén tina garis nubuat éta nyaéta diterbitkeunana Alkitab King James dina taun 1611. Dina garis éta ahirna urang ngahontal patok jalan aturan-aturan Miller ngeunaan penafsiran nubuat. Miller téh mangrupa patok jalan dina garis bebeneran éta, kitu deui aturan-aturanana. Aturan-aturanana méré kasaksian ngeunaan hiji patok jalan dina ahir Adventisme nu diwakilan ku medalna Prophetic Keys.

Lamun urang teu ngartos yén aturan-aturan Miller téh mangrupa hiji tanda jalan dina hiji garis sajarah nubuat anu ngawakilan pagawéan pikeun ngajaga naskah-naskah Alkitab anu asli jeung anu bener, sarta ogé pagawéan muka pamahaman anu sajati ngeunaan Alkitab, anu nuntut sangkan para reformator dipingpin pikeun ngartos jeung ngagunakeun metodologi ulikan anu suci anu disebut “historicism,” mangka urang kakurangan katerangan anu diperlukeun pikeun ngakuan bebeneran-bebeneran nubuat anu patali jeung pagawéan nepikeun jeung ngajaga cahaya malaikat katilu dina ahir Adventisme. Ku sabab éta, penting pikeun ngalakukeun hiji panalungtikan singket kana éta garis sajarah.

Hiji-hijina harti anu sajati tina kecap “Protestan” nyaéta ngaprotes Roma. Lamun hiji garéja eureun ngaprotes Roma, éta geus lain deui Protestan, sarta ku kituna jadi putri Roma, saperti anu karandapan ku urang Protestan anu nolak pesen malaikat kahiji. Pamahaman anu pangutamana anu jadi “moto” urang Protestan anu kaluar ti garéja Katolik nyaéta “Alkitab, jeung Alkitab wungkul.” Sanajan kitu, sajarah mere kasaksian kana kanyataan yén Alkitab perlu dibagi kalawan bener.

Sing diajar sangkan hidep dipikawanoh ku Allah minangka jalma anu geus kabukti pantes, saurang pagawe anu teu kudu isin, anu leres ngabagi firman kayaktian. Tapi jauhna omongan-omongan anu najis jeung sia-sia; sabab eta bakal nambahan kana kalalaworaan anu leuwih gede. 2 Timoteus 2:15, 16.

Métode ulikan Alkitab anu dipingpin ku kaum Protestan pikeun dipaké dina tarékah maranéhna supaya leres ngabagi pangandika bebeneran nyaéta “historisisme.” Métode éta janten sasaran husus jeung penting pisan pikeun diserang ku Iblis, sarta anjeunna mémang nyerangna.

“Urang kudu nyaho ku diri sorangan naon anu jadi hakékat Kakristenan, naon anu disebut bebeneran, naon éta iman anu geus ku urang ditarima, naon waé aturan-aturan Kitab Suci—nyaéta aturan-aturan anu dipaparinkeun ka urang ku Kawasa anu pangluhurna.” The 1888 Materials, 403.

Ngaleuleuskeun métodologi biblikal anu dipaké ku para Reformator nepi ka jeung kaasup William Miller sacara husus diidentifikasi dimimitian dina abad ka-lima belas ku saurang sarjana Yesuit anu dingaranan Francisco Ribera (1537–1591), anu dipikawanoh minangka jalma anu

ngamasyhurkeun tafsiran futuris. Anjeunna nulis hiji koméntar ngeunaan kitab Wahyu anu ngusulkeun hiji tafsiran futuristis kana nubuatan-nubuatan, ku kituna ngajauhkeun éta tina kontéks sajarahna. Ribera nyiptakeun métodologi ieu pikeun tujuan ngalawan bebeneran anu salawasna dihasilkeun ku métodologi historisme. Éta bebeneran nyaéta yén paus Roma téh antikristus dina nubuatan Alkitab.

Dina abad ka tujuh belas jeung dalapan belas, bisa dibuktikeun yén Protestanisme terang yén metodologi palsu Ribera téh satanis jeung teu merenah. Kaum Protestan dina sajarah éta nulis buku-buku jeung risalah-risalah pikeun ngalawan “omongan-omongan anu najis jeung sia-sia” ti sarjana Yésuit éta. Tapi dina taun 1909, kuda Troya, nyaéta Scofield Reference Bible, diterbitkeun, sarta rujukan-rujukan anu diasupkeun kana catetan handap dina Alkitab éta dumasar kana ajaran Ribera jeung saurang Yésuit séjén nu ngaranna Manuel Lacunza (1731–1801). Lacunza nulis maké ngaran samaran Juan Josafat Ben-Ezra, sarta medalkeun hiji buku anu judulna *The Coming of the Messiah in Glory and Majesty*. Saperti Ribera saméméhna, éta buku mangrupa serangan langsung kana kacumponan nubuat-nubuat dina kitab Wahyu.

Sétan terang yén amanat anu kudu dipungkab ku kabingungan téh nyaéta amanat pangwawadian pamungkas anu asalna tina kitab Wahyu. Ku ngahijikeun omongan-omongan najis jeung kosong ti dua imam Yesuit éta kana rujukan-rujukan dina Scofield Reference Bible, Sétan sanggup mingpin urang Protestan murtad pikeun narima métodologi Yesuit, ku kituna ngabutakeun maranéhna tina bebeneran. Sétan ngalaksanakeun ieu ku ngenalkeun sababaraha modél nubuat Katolik anu ngaleungitkeun kamungkinan pikeun ngaidéntifikasi kalayan écés saha antikristus dina nubuat Alkitab téh. Ieu lain panipuan anu hésé pikeun Sétan, sabab urang Protestan geus balik deui ka garéja Roma ku panolakan maranéhna kana amanat Miller dina taun 1843.

Salila mangtaun-taun geus diterbitkeun sababaraha buku jeung tulisan anu ngadokuméntasikeun serangan Iblis ka Alkitab, anu dimimitian dina sababaraha abad kahiji sanggeus Kristus disalibkeun. Serangan éta ngahontal hiji titik nalika naskah-naskah palsu diwanohkeun pikeun ngahasilkeun Alkitab-Alkitab palsu. Iblis ogé nyerang para reformator anu dihudangkeun pikeun ngajaga firman Allah salila maranéhna hirup, malah sanggeus para Reformator éta pupus.

Saukur perhatikeun kumaha para sajarawan jeung ahli teologi Masehi Advent Poé Katujuh modéren nganggap perkara William Miller. Saolah-olah maranéhna ngagali tulang-taléngna tuluy ngalungkeunana ka Walungan Mississippi.

“William Miller ngaganggu karajaan Iblis, sarta musuh pangagengna éta narékahan lain ngan ukur pikeun ngahalangan pangaruh éta amanat, tapi ogé pikeun ngancurkeun nu mawa amanatna sorangan. Nalika Bapa Miller nerapkeun kaleresan Kitab Suci sacara praktis kana hate jalma-jalma anu ngadéngékeunana, amarah jalma-jalma anu ngaku dirina urang Kristen hurung ngalawan anjeunna, sakumaha amarah urang Yahudi baheulana dihudangkeun ngalawan Kristus jeung rasul-rasul-Na. Anggota-anggota garéja ngagugah golongan anu panghandapna, sarta dina sababaraha kasempetan musuh-musuh nyieun pakait pikeun nyabut nyawana nalika anjeunna rék ninggalkeun tempat pasamoan. Tapi malaikat-malaikat suci aya di tengah riungan éta, sarta salah sahiji ti maranéhna, dina wujud saurang lalaki, nyekel panangan ieu hamba Gusti, tuluy nungtun anjeunna kalayan salamet kaluar ti balaréa anu keur

ngamuk. Karya anjeunna can réngsé, sarta Iblis jeung para utusanna kuciwa ku tujuan maranéhna.” Spirit of Prophecy, jilid 4, 219.

Tingal kumaha éta dua golongan Adventisme anu sarua (teolog jeung sajarawan) geus ngaleuleuskeun jeung nyumputkeun kasahihan aturan-aturan Miller, anu ku Sister White dipaparin katerangan ka urang yén éta bakal dipaké ku sakumna anu enya-nya ngawawarkeun pesen tilu malaikat.

“Jalma-jalma anu keur nyangking jeung ngawartakeun talatah malaikat katilu keur nalungtik Kitab Suci dumasar kana cara anu sarua jeung anu dipaké ku Bapa Miller. Dina buku leutik anu judulna Views of the Prophecies and Prophetic Chronology, Bapa Miller méré aturan-aturan di handap ieu anu basajan, tapi wijaksana jeung penting, pikeun ngulik sarta napsirkeun Alkitab:—

“[Aturan hiji nepi ka lima dikutip.]”

“Nu di luhur téh mangrupa sabagian tina aturan-aturan ieu; sarta dina pangajaran urang kana Alkitab urang sadaya bakal hade lamun merhatikeun prinsip-prinsip anu geus ditepikeun.” Review and Herald, 25 Nopémber 1884.

Tanpa ngulik deui tilu untaian tina garis sajarah nubuat anu patali jeung pamekaran sarta pangadegna Firman Allah, mustahil pikeun ningali pentingna hiji kasaksian utama pikeun ngadukung William Miller minangka utusan anu dilambangkeun ku Élia dina panyampaian pesenna, sarta ku Musa dina jangji yén Miller bakal dihudangkeun dina kabangkitan jalma-jalma bener, sarta ku Élisia dina kasadiaanana ninggalkeun tegalanana jeung ngalayanan pesen Élia. Sister White nangtukeun yén katilu pahlawan Alkitab éta ngalambangkeun William Miller, anu ayeuna ku para teolog jeung sajarawan Advent modéren diperlakukeun saolah-olah anjeunna ngan saukur saurang “budak tani miskin” ti abad ka dalapan welas.

William Tyndale téh salah saurang ti réa para reformator anu dihudangkeun dina galur sajarah nubuat ieu. Lamun abdi kenging nyarioskeun ku cara kieu, ‘pernyataan misina’ ngalawan para duta paus anu kungsi anjeunna papanggih téh kieu, “Kuring baris ngajadikeun budak anu nyurung bajak terang leuwih loba ngeunaan Kitab Suci tibatan maranéh.” William Miller nya éta budak patani anu nyurung bajak, sarta minuhan nubuat Tyndale.

Panganteur ieu geus kacida disaderhanakeunana dina hal sakabéh sajarah anu saéstuna bisa diketengahkan pikeun ngadukung naon anu geus ku urang ditepikeun nepi ka ayeuna. Ayeuna urang baris mertimbangkeun sawatara tanda pangenal ngeunaan Alpha jeung Omega sangkan ngabalik deui kana paniténan ngeunaan Miller minangka hiji waymark jeung saurang utusan.

Kitab Daniel mangrupa awal tina hiji kitab anu diwangun ku dua kitab. Ahir tina kitab éta nyaéta Kitab Wahyu. Sanajan éta dua kitab anu béda, babarenganana ngagambarkeun hiji kitab.

Sababaraha taun ka tukang, abdi kungsi hiji interaksi umum jeung saurang teolog Advent Poé Katujuh anu kawentar, anu damel di Biblical Research Institute milik General Conference of the Seventh-day Adventist Church. Teolog éta keur narékahan ngabenerkeun pamahaman abdi ngeunaan genep ayat panungtung tina Daniel sabelas, kitu deui pamahaman abdi ngeunaan “daily”

dina kitab Daniel. Dina interaksi kami anu lumangsung dina hiji kurun waktu, sabab éta ngawengku anjeunna nyusun hiji artikel anu ku abdi dipasihang tanggapan, anu satuluyna ku anjeunna dijawab deui, lajeng tangtos waé abdi mulangkeun pamadegan abdi, jeung saterasna kitu kénéh. Dina éta interaksi anjeunna ngawartosan ka abdi yén dina panitia tempat anjeunna damel di General Conference, anjeunna dianggap ahli ngeunaan kitab Daniel, jeung yén salah saurang rancangan damelna dianggap ahli tetep ngeunaan kitab Wahyu. Dina interaksi kami anjeunna henteu hoyong nyanghareupan poin-poin dina kitab Wahyu, tapi leuwih milih ngarujuk éta ka kolekana. Anjeunna hoyong ngajaga sawala éta tetep ngan dina kitab Daniel wungkul.

Nyi White écés nandes yén Daniel jeung Wahyu téh hiji buku. Dina tataran éta, éta ngalambangkeun Alkitab, anu mangrupa hiji buku nu diwangun ku dua buku, nyaéta nu heubeul jeung nu anyar. Nyi White ogé nyarios ngeunaan garéja Yahudi, anu ngan ukur nganggap buku heubeul wungkul minangka hiji-hijina buku, sarta anjeunna ogé nyarios ngeunaan jalma-jalma anu nganggap enteng buku heubeul lantaran maranéhna ngan ngartos, atawa ngan daék ngartos, buku anyar. Kasaksian anjeunna anu diilhamkeun nyaéta yén lamun anjeun ngan narima nu anyar, mangka anjeun nolak nu heubeul, kitu deui sabalikna. Lamun saurang teolog ngaku yén dirina téh ahli dina kitab Daniel, tapi lain dina kitab Wahyu, éta sarua jeung ngulang pamadegan Yahudi anu ngan narima Perjangjian Heubeul wungkul, sarta urang terang ka mana panempoan sempit éta nganteur urang Yahudi. Nyokot salah sahiji sisi dina perkara ieu—narima nu heubeul tapi henteu nu anyar, atawa narima nu anyar tapi henteu nu heubeul—hartina nolak sakabéh kasaksian.

“Jurusalamat nanya ka murid-murid-Na naha maranéhna ngartos kana ieu hal. Maranéhna ngawaler, ‘Muhun, Gusti.’ Tuluy saur Anjeunna ka maranéhna, ‘Ku sabab kitu unggal ahli Taurat anu geus diwuruk kana Karajaan Sawarga téh sarua jeung hiji jelema nu boga imah, anu ngaluarkeun tina pakaya bandana barang-barang anu anyar jeung anu heubeul.’ Dina ieu pasemon, Isa nempatkeun di hareupeun murid-murid-Na tanggung jawab jalma-jalma anu pagaweanana méré ka dunya éta caang anu geus maranéhna tampi ti Anjeunna. Perjangjian Heubeul téh sakabéh Kitab Suci anu harita geus aya; tapi éta henteu ditulis ngan ukur pikeun jalma-jalma baheula; éta téh pikeun sagala jaman jeung pikeun sakumna umat manusa. Isa miharep supaya para guru ajaran-Na rajin nalungtik Perjangjian Heubeul pikeun éta caang anu netepkeun jati diri-Na minangka Al Masih anu geus dipiwartoskeun dina nubuat, sarta ngungkabkeun sipat misi-Na ka dunya. Perjangjian Heubeul jeung Perjangjian Anyar henteu bisa dipisahkeun, sabab duanana téh pangajaran Kristus. Ajaran urang Yahudi, anu ngan narima Perjangjian Heubeul wungkul, henteu nyangking kana kasalametan, sabab maranéhna nampik Jurusalamat anu hirup jeung palayanan-Na mangrupa pangeusi hukum jeung nubuat. Jeung ajaran jalma-jalma anu miceun Perjangjian Heubeul ogé henteu nyangking kana kasalametan, sabab éta nampik anu jadi kasaksian langsung ngeunaan Kristus. Kaum skeptis ngamimitian ku nganggap enteng Perjangjian Heubeul, sarta ngan ukur perlu hiji léngkah deui pikeun mungkir kana kaaslian Perjangjian Anyar, ku kituna duanana ogé ditampik.”

“Urang Yahudi miboga pangaruh anu leutik ka dunya Kristen dina nembongkeun ka maranéhna pentingna parentah-parentah, kaasup hukum Sabat anu ngariung, sabab dina ngaluarkeun harta banda bebeneran anu heubeul, maranéhna miceun anu anyar dina pangajaran pribadi Yesus. Sabalikna, alesan anu pangkuatna kunaon urang Kristen gagal mangaruhan

urang Yahudi supaya narima pangajaran Kristus minangka basa hikmat ilahi, nyaéta sabab, dina ngaluarkeun harta banda tina pangandika-Na, maranéhna nganggap hina kana kabeungharan Perjangjian Heubeul, anu mangrupikeun pangajaran-pangajaran anu leuwih ti heula ti Putra Allah, ngaliwatan Musa. Maranéhna nolak hukum anu diproklamasikeun ti Sinai, jeung Sabat parentah kaopat, anu ditetepkeun di kebon Éden. Tapi palayan Injil, anu nuturkeun pangajaran Kristus, bakal meunang pangaweruh anu jembar tur tuntas ngeunaan boh Perjangjian Heubeul boh Perjangjian Anyar, supaya maranéhna tiasa nampilkeun duanana dina cahaya anu sajatina ka umat salaku hiji gembler anu teu bisa dipisahkeun—anu hiji gumantung kana sarta nyaangan anu séjén. Ku kituna, sakumaha Yesus maréntahkeun murid-murid-Na, maranéhna bakal ngaluarkeun tina harta bandana ‘hal-hal anu anyar jeung anu heubeul.’” Spirit of Prophecy, jilid 2, 255.

Pituduh saméméhna miboga panerapan séjén pikeun urang Adventis Laodikea. Ngaku percaya ka Alkitab sagemblengna, boh Perjangjian Heubeul boh Perjangjian Anyar, tapi nolak Roh Nubuat, éta sarua pisan jeung jurang narima ngan hiji kasaksian. Pikeun netepkeun bebeneran diperlukeun dua saksi, ku kituna mustahil netepkeun bebeneran ku hiji saksi, sarta lamun aya nu nyoba ngalakukeun kitu, maranéhna keur nampik duanana saksi, maranéhna ngadasarkeun iman maranéhna kana naon anu disebut “satengah-bebeneran.”

Ayeuna ku sim kuring rék ngulang hiji pananya anu aya dina salah sahiji artikel awal anu geus medal ti saprak Juli 2023. Pananyana téh, “Caang anyar naon anu geus medal tina Adventisme ti saprak 1863?” Jawabanana basajan waé, “Teu aya.”

“Kitab Daniel jeung Wahyu téh hiji. Nu hiji mangrupa nubuat, nu séjén mangrupa wahyu; nu hiji kitab anu disegel, nu séjén kitab anu dibuka. Yohanes ngadéngé rahasia-rahasia anu diucapkeun ku guludug-guludug éta, tapi anjeunna diparéntahkeun supaya henteu nulis éta.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, jilid 7, 971.

Ku kituna, Alpha jeung Omega nandakeun yén Daniel téh nu kahiji, sedengkeun Wahyu téh nu pamungkas. Daniel ngagambarkeun awal Adventisme, sedengkeun Wahyu ngagambarkeun ahir Adventisme.

“Wahyu téh hiji kitab anu disegel, tapi ogé hiji kitab anu geus dibuka. Eta nyatet kajadian-kajadian anu matak pikasieuneun jeung endah anu baris kajadian dina poé-poé panungtungan sajarah ieu bumi. Pangajaran-pangajaran dina ieu kitab sipatna tangtu, lain mistis jeung teu kaharti. Di jerona, garis nubuat anu sarua dicangking deui saperti dina kitab Daniel. Sababaraha nubuat geus diulang ku Allah, ku kituna nembongkeun yen pentingna kudu dipasrahkeun ka éta nubuat-nubuat. Gusti teu ngulang perkara-perkara anu teu boga akibat anu gedé.” Manuscript Releases, jilid 9, 8.

Dina mimiti Adventisme, dina ayat-ayat anu jadi tihang puseur Adventisme pisan, ayat-ayat anu dibuka segelna dina taun 1798; Yesus ngawanohkeun diri-Na minangka “Palmoni,” Nu Ajaib Nu Ngitung. Dina ahir Adventisme, Yesus ngawanohkeun diri-Na minangka “Alfa jeung Omega,” ahli basa anu ajaib—Firman Allah. Ku sabab kitu, mimiti Adventisme jeung amanat malaikat kahiji “digantungan kana waktu.” Dina ahir Adventisme, amanat malaikat katilu bakal digantungan kana Firman-Na.

Mimiti jeung tungtungna Adventisme lumangsung dina mangsa sajarah karajaan kagenep tina nubuat Alkitab, ku sabab éta éta lumangsung dina mangsa mimiti jeung tungtungna Amérika Sarikat. Sajarah nubuatan Amérika Sarikat nyaéta sajarah dua tanduk, nyaéta Republicanism jeung Protestantism. Dina panutupan sajarah éta, dua tanduk éta bakal geus robah tina anak domba jadi naga. Republicanism bakal robah jadi démokrasi jeung Protestantism bakal robah jadi Protestantism murtad. Nalika cangkir waktu pangudagan pikeun Amérika Sarikat mimiti ngahontal panutupanana, sakumaha anu keur kajadian ayeuna kénéh, dua tanduk Republicanism murtad jeung Protestantism murtad bakal ngawangun hiji gambar pikeun sato galak éta, ku kituna ngahijikeun garéja jeung nagara jadi hiji tanduk anu nyarita saperti naga. Tapi Allah moal dibiarteun tanpa hiji saksi, sabab dina prosés mawa Amérika Sarikat kana panutupanana, Mantenna bakal ngangkat tanduk Protestantism anu sajati pikeun ngaprotes boh gambar sato galak di Amérika Sarikat, boh satuluyna gambar sato galak anu nyanghareupan sakuliah dunya. Pangangkatan tanduk Protestant anu sajati dina tungtung Amérika Sarikat bakal dilaksanakeun dina struktur sajarah anu sarua sakumaha tanduk Protestant diangkat dina mimiti Amérika Sarikat. Hiji umat perjangjian baheula bakal kaliwatan, jeung hiji umat anyar bakal jadi umat perjangjian anu anyar. Teu aya nanaon anu anyar di handapeun panonpoé.

Nalika urang ngagunakeun nubuat-nubuat waktu sakumaha dipikaharti jeung dipedar dina sajarah Millerite pikeun meunteun Alpha jeung Omega, urang manggihan yén duanana téh hiji jeung sarua. Unggal nubuat waktu dimimitian ku hiji sajarah nalika éta nubuat diproklamasikeun, sarta sajarah éta salawasna janten tipéologi pikeun sajarah nalika éta nubuat digenepan.

Sajarah nubuat dua rébu tilu ratus taun dimimitian ku parentah katilu dina taun 457 SM sarta ditungtungan ku amanat malaikat katilu dina 22 Oktober 1844. Dina mangsa nu ngarah ka ditu, tapi saméméh datangna parentah katilu, padamelan ngadegkeun Bait Allah jeung Yerusalem parantos kalaksanakeun. Kitu deui, dina sajarah nu ngarah ka datangna malaikat katilu, kayaktian-kayaktian dasar tina bait Allah Millerite parantos diteguhkeun.

Dina taun 1798, nubuat dua rébu lima ratus dua puluh taun anu dimimitian dina 723 SM ku paburakna sapuluh kaom kalér geus kacumponan. Nubuat éta nandaan dua mangsa sarébu dua ratus genep puluh taun, anu nandakeun dipapancakna Bait Allah anu sajati jeung Yerusalem anu sajati ku Roma kaping anu sajati, anu satuluyna diteruskeun ku sarébu dua ratus genep puluh taun dipapancakna kota rohani jeung Bait rohani ku Roma kapausan. Nubuat éta dimimitian ku karuksakan karajaan kalér jeung paburakna rahayat karajaan éta. Di satengahing nubuat éta, dina 538, ditandaan ahir dipapancakna umat Allah ku Roma kaping, karajaan kaopat dina nubuat Kitab Suci, sarta ngahasilkeun paburakna garéja Allah ka padang gurun dina Jaman Poék. Ahir tina nubuat waktu éta dina 1798 nandaan ahir karajaan kalima dina nubuat Kitab Suci. Paburakna sapuluh kaom kalér, jeung garéja Kristen anu ngungsi ka padang gurun, ngalambangkeun pangumpulan jalma-jalma anu ditakdirkeun jadi tanduk Protestanisme. Waymarks mindeng digambarkeun ku hal-hal anu sabalikna, sarta hiji paburakan bisa ngalambangkeun hiji pangumpulan, sakumaha Elia ngalambangkeun Yohanes Jurubaptis. Dina patembongan nubuat anu sarua, Elia henteu maot, sedengkeun Yohanes Jurubaptis maot.

Dina taun 677 SM, kaom kidul Yuda, (anu dina Kitab Suci ogé dipikawanoh minangka tanah anu mulya) disebarkeun salila dua rébu lima ratus dua puluh taun, anu réngsé dina 22 Oktober 1844. Nubuatan éta nunjuk kana diinjak-injakna umat Allah, anu ku Daniel diidentifikasi minangka “pasukan” dina Daniel 8:13, 14.

Tuluy kuring ngadangu hiji jalma suci keur nyarita, tuluy aya deui jalma suci séjén nyarios ka jalma suci anu tangtu éta, anu keur nyarita, “Sabaraha lilana éta tetenjoan ngeunaan kurban sapopoé, jeung palanggaran anu nyababkeun karuksakan, nepi ka boh tempat suci boh balad téh dipasrahkeun pikeun diinjak-injak?” Tuluy manéhna ngadawuh ka kuring, “Nepi ka dua rébu tilu ratus poé; sanggeus éta tempat suci bakal disucikeun.” Daniel 8:13, 14.

Ramalan dua rébu tilu ratus taun anu réngsé dina waktu anu sarua jeung ramalan dua rébu lima ratus dua puluh taun anu dimimitian dina taun 677 SM, nandakeun dipapahna tempat suci sakumaha ditepikeun dina Daniel 8:13, 14. Ramalan ngeunaan paburencayna Yuda dina taun 677 SM dipiheulaan ku tilu serangan ti Nebukadnesar, sarta ramalan éta réngsé dina datangna amanat katilu dina 22 Oktober 1844.

Dua nubuat dua ribu lima ratus dua puluh tahun yang masing-masing berakhir pada tahun 1798 dan 1844 menandai empat puluh enam tahun pembangunan dasar bait suci Millerit. Musa berada selama empat puluh enam hari untuk menerima petunjuk tentang pembangunan bait suci; pemugaran bait suci Herodes pada zaman Kristus berlangsung selama empat puluh enam tahun, yang berakhir pada tahun baptisan Kristus. Sesudah baptisan itu Ia pergi ke padang gurun selama empat puluh hari, dan ketika Ia kembali, Ia menyucikan bait suci untuk pertama kalinya, dan orang-orang Yahudi yang suka berbantah-bantah itu ingin mengetahui dengan wewenang apakah Ia melakukan hal yang demikian.

Jeung Paska urang Yahudi geus deukeut, tuluy Yesus angkat ka Yerusalem, sarta manggihan di Bait Allah jalma-jalma anu ngajual sapi, domba, jeung japati, jeung para panukeur duit keur calik. Sanggeus Anjeunna nyieun pecut tina tali-tali leutik, Anjeunna ngusir maranéhna kabéh ti jero Bait Allah, kitu deui domba-domba jeung sapi-sapi; duit para panukeur dituangkeun ku Anjeunna, sarta méja-méjana dibalikeun. Tuluy saur-Na ka jalma-jalma anu ngajual japati, “Bawa ieu barang-barang ti dieu; ulah ngajadikeun bumi Rama Kami jadi imah dagang.” Jeung murid-murid-Na inget yen aya tulisan kieu, “Kahayang anu ngagedur pikeun bumi-Mu geus ngaduruk Kami.” Tuluy urang Yahudi ngawalon sarta nyarita ka Anjeunna, “Tanda naon anu dipintonkeun ku Anjeun ka kami, lantaran Anjeun ngalakonan hal-hal ieu?” Yesus ngawalon sarta ngandika ka maranéhna, “Runtuhkeun ieu Bait Allah, sarta dina tilu poe Kami baris ngadegkeunana deui.” Ku kituna urang Yahudi nyarita, “Opat puluh genep taun lilana ieu Bait Allah diwangun, naha Anjeun rek ngadegkeunana deui dina tilu poe?” Tapi Anjeunna nyarita ngeunaan bait tina awak-Na. Ku sabab kitu, sanggeus Anjeunna gugah tina nu paéh, murid-murid-Na inget yen Anjeunna geus ngucapkeun ieu ka maranéhna; sarta maranéhna percaya kana Kitab Suci jeung kana pangandika anu geus diucapkeun ku Yesus. Yohanes 2:13–22.

Bait Allah kaum Miller didirikeun salila opat puluh genep taun ti taun 1798 dina panungtungan nubuat kahiji dua rébu lima ratus dua puluh taun, sarta réngsé opat puluh genep taun saterusna dina

kalumangsungan nubuat kadua dua rébu lima ratus dua puluh taun dina taun 1844. Opat puluh genep taun éta dimimitian ku datangna malaikat kahiji jeung dipungkas ku datangna malaikat katilu, sabab Kristus ngandika yén Bait-Na bakal dihudangkeun dina tilu poé. Lamun anjeun teu daék ningali ieu kanyataan-kanyataan, éta téh ku lantaran aya dua masalah utama salian ti masalah-masalah anu bisa waé aya dina haté anu teu daék jeung anu can dirobah. Masalah anu kahiji nyaéta anjeun teu daék ngadeukeutan Firman nubuat tina sudut pandang yén sajarah ngulang deui. Anjeun lain saurang historicist. Masalah anu séjén nyaéta henteu mampuh ngalarapkeun kecap-kecap simbolis anu geus kacatet dina jero Firman Allah ku Firman Allah. Mimiti-mimitina sakabéh ieu nubuat nunjukkeun tungtungna, sarta salawasna nunjukkeun leuwih ti saukur sajarah-sajarah anu ngulang deui.

Alkitab nyebutkeun yén urang téh bait pikeun Roh Suci, jeung bait awak téh diwangun ku opat puluh genep kromosom. Para élmuwan anu nalungtik éta opat puluh genep kromosom ngabejaan ka urang yén dua puluh tilu kromosom jalu jeung dua puluh tilu kromosom bikang téh kabungkus ngurilingan hiji protéin anu wangunna saperti salib.

Dina Daniel dua belas aya tilu nubuat waktu anu silih patalina; nu kahiji ngarujuk kana paburencayna kakawasaan umat suci, anu ngagambarkeun “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. Paburencayna kakawasaan umat suci anu ku maranéhna geus digenepan éta lilana dua rébu lima ratus dua puluh taun, tapi dina Daniel dua belas ngan ukur ngarujuk kana satengah panungtungan tina mangsa éta. Ieu ngagambarkeun Daniel sakumaha anu henteu ngartos kana naon anu dimaksud ku éta pangucapan.

Sarta kuring ngadangu lalaki anu make pakean linen, anu nangtung di luhur cai walungan; nalika anjeunna ngangkat leungeun katuhuna jeung leungeun kécana ka sawarga, sarta sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, yén éta bakal lumangsung salila sahiji mangsa, dua mangsa, jeung satengah mangsa; sarta lamun anjeunna geus ngarampungkeun paburencayna kakawasaan umat suci, sagala ieu bakal rengsé. Sarta kuring ngadangu, tapi teu ngartos; tuluy saur kuring, Nun Gusti abdi, kumaha ahirna sagala ieu? Daniel 12:7, 8.

Daniel dua welas ngagambarkeun amanat anu dibuka segelna dina waktu ahir, nyaéta taun 1798. Dina petikan éta, Daniel ngalambangkeun William Miller, lambang utama jalma-jalma wijaksana dina sajarah éta. Miller mula-mula dipingpin ka nubuatan dua rébu lima ratus dua puluh taun dina Imamat dua puluh genep, sarta dina ayat tujuh jeung dalapan anjeunna ngalambangkeun jalma-jalma wijaksana anu kudu nyaluyukeun bebeneran yén paburencayna dua rébu lima ratus dua puluh taun éta kalintang écésna diidentifikasi minangka paburencayna umat-Na ku Allah.

Jeung lamun maraneh ku sakabéh ieu tacan kénéh ngadéngékeun ka Kami, mangka Kami baris ngahukum maraneh tujuh kali leuwih beurat ku lantaran dosa-dosa maraneh. Jeung Kami bakal ngaremurkeun kasombongan kakawasaan maraneh; sarta Kami bakal ngajadikeun langit maraneh saperti beusi, jeung bumi maraneh saperti tambaga. Leviticus 26:18, 19.

“Kasombongan” Israél baheula téh nya éta waktu maranéhna diidinan nampik Allah minangka Raja maranéhna sarta milih raja manusa. Kasombongan maranéhna, anu ngadatangkeun karuntuhan (Siloka 16:18), nya éta kahayang maranéhna pikeun jadi sarua jeung sakabéh karajaan

panyembah brahala di sabudeureunana. Dipiceunna heula karajaan kalér tuluy karajaan kidul téh mangrupa paburencayna kakawasaan (raja) dina taun 723 SM jeung 677 SM masing-masing.

Miller ngawakilan jalma-jalma anu wijaksana anu ngartos kana paningkatan pangaweruh anu dibuka segelna dina ayat-ayat saméméhna tina Daniel dua belas, sarta dina ayat tujuh jeung dalapan anjeunna digambarkeun minangka anu henteu ngartos patalina antara sarébu dua ratus genep puluh taun jeung dua rébu lima ratus dua puluh taun panyebaran umat Allah. Daniel ngawakilan umat Allah dina ahir Adventisme, kitu deui Miller dina awal Adventisme. Dina ahir Adventisme, dilema anu sarua tetep aya, sabab nalika Adventisme nyisihkeun pamahaman Miller ngeunaan “tujuh kali,” maranéhna kapaksa ngan ngaidentifikasi sarébu dua ratus genep puluh taun minangka Jaman Poék. Jalma-jalma wijaksana dina ahir miboga pasualan anu sarupa pikeun diréngsékeun sakumaha anu digambarkeun ku Daniel jeung Miller. Naha istilah tina Imamat dua puluh genep dipaké pikeun ngagambarkeun tilu satengah kali tibatan tujuh kali?

Miller henteu kungsi sapinuhna ngadamaikeun dilema ieu, tapi dina taun 1856 “caang nubuat anu anyar” panungtungan dipidangkeun dina runtuyan genep artikel anu henteu kungsi diréngsékeun, anu ngaidentifikasi tujuh kali minangka ngagambarkeun tilu satengah taun Roma kapisir nginjak-injak Israél Allah anu harfiah, dituturkeun ku tilu satengah taun Roma kapausan nginjak-injak Israél rohani. Tujuh taun ti harita Adventisme sacara tuntas nampik sakabéh caang ngeunaan tujuh kali, sahingga nyiapkeun dilema éta pikeun jalma-jalma wijaksana dina waktu ahir dina taun 1989, nalika, sakumaha diterangkeun dina Daniel pasal sabelas, ayat opat puluh, nagara-nagara anu ngawakilan urut Uni Soviét disapukeun ku kapausan jeung Amérika Sarikat.

Caang nu pangheulana anu dipasihkeun ka Miller ditampik dina taun 1863, sarta caang panungtungan ngeunaan perkara ieu dipasihkeun ku Hiram Edson dina genep artikel éta. Artikel-artikel éta tuluy dieureunkeun, sarta tujuh taun (times) ti harita kakawasaan Israél modérn disingkirkeun supaya nuladan ka gereja-gereja panyembah brahala anu sababaraha taun saméméhna geus kalayan bener diidentifikasi minangka putri-putri Babul. Tujuh times dina Imamat dua puluh genep, salaku hiji doktrin nubuat, jadi batu sandungan, sarta kareueus Israél baheula, sakumaha digambarkeun ku kahayang maranéhna supaya Saul maréntah maranéhna minangka raja, kajadian deui. Yesus ngagambarkeun tungtung ku awal.

Kitab Daniel ogé nétélakeun hiji nubuat sarébu dua ratus salapan puluh taun babarengan jeung hiji nubuat sarébu tilu ratus tilu puluh lima taun anu duanana dimimitian ti dicabutna “anu sapopoé” dina taun 508. Dicabutna “anu sapopoé” ngawakilan dipiceunna panalawanan Roma kapisir kana naékna kakawasaan kapausan dina taun 538. Aya mangsa peralihan tilu puluh taun saméméh kakawasaan kapausan ditempatkeun dina tahta bumi dina taun 538, tuluy sésa sarébu dua ratus genep puluh taunna réngsé dina taun 1798. Tilu puluh taun peralihan ti hiji karajaan ka karajaan salajengna nandaan taun-taun panungtungan pamaréntahan kapausan anu ngarah kana ditempatkeunana karajaan kagenep dina nubuat Alkitab dina tahta bumi dina taun 1798. Mimiti nubuat sarébu dua ratus salapan puluh taun nandaan hiji peralihan ti hiji karajaan dina nubuat Alkitab ka karajaan salajengna dina nubuat Alkitab, kitu deui tungtung nubuat éta.

Nubuat sarébu tilu ratus tilu puluh lima taun anu dimimitian dina waktu “kurban sapopoé” dileungitkeun dina taun 508, réngsé dina taun 1843.

Ti mimiti mangsa kurban sapopoé dicabut, sarta kajijikeun anu ngadatangkeun kaangkaribaan dipasang, bakal aya sarébu dua ratus salapan puluh poé. Bagja jalma anu ngadagoan, sarta nepi ka sarébu tilu ratus tilu puluh lima poé. Daniel 12:11, 12.

Nubuat ngeunaan sarébu tilu ratus tilu puluh lima taun réngsé dina taun 1843, sarta Daniel nyebutkeun yén jalma-jalma anu “ngadagoan” nalika éta nubuat bakal kacumponan, bakal dipaparin berkah. Sister White nyebutkeun kieu.

“Bagja panon-panon anu ningali perkara-perkara anu katingali dina taun 1843 jeung 1844.

“Eta talatah geus dipaparin. Jeung teu meunang aya panyareupan dina ngulangkeun talatah éta, sabab tanda-tanda jaman keur kacumponan; pagawean panutup kudu dirampungkeun. Hiji pagawean anu agung bakal dilakukeun dina waktu anu pondok. Hiji talatah baris geura dipaparin ku katangtuan Allah anu bakal ngagedéan jadi sora tarik. Tuluy Daniel bakal nangtung dina bagianna, pikeun maparin kasaksianana.” Manuscript Releases, jilid 21, 437.

Ku sabab éta, awal nubuat sarébu tilu ratus tilu puluh lima taun nandaan hiji peralihan tina agama paganisme kana agama kapapaan, ku kituna ogé nandaan hiji peralihan tina Protestanisme kana Protestanisme Millerit.

Orang-orang Advent yang nampik kana bebeneran-bebeneran dasar Adventisme, sarua jeung nampik sakabéh nubuat waktu anu dipidangkeun ku kaum Millerit, kaasup dua rébu tilu ratus taun dina Daniel 8:14. Maranéhna bisa waé mungkir kana kanyataan ieu, tapi sacara logis bisa dipintonkeun yén kanyataan ieu téh leres; nanging pokok anu rék ku sim kuring ditekenkeun ayeuna béda, ku kituna éta perkara ku sim kuring rek disisihkeun heula, bari urang ngupayakeun mawa ieu tulisan ka kasimpulanana.

Paburencayna “tanah anu mulya” milik Yuda dina taun 677 SM ngagambarkeun dipijakna “pasukan” dina Daniel 8:13, 14, sarta nunjuk kana diadegkanna tanah mulya modern, nyaéta Amérika Sarikat. Dua rébu tilu ratus taun dina ayat-ayat anu sarua dimimitian dina taun 457 SM, sarta ngagambarkeun dipijakna “bait suci.”

Tuluy kaula ngadangu saurang jalma suci keur nyarios, tuluy aya deui saurang jalma suci nyarios ka jalma suci anu tangtu éta, anu keur nyarios tea, “Nepi ka iraha ieu tetempoan ngeunaan kurban sapopoe, jeung palanggaran anu ngabalukarkeun karuksakan, nepi ka boh tempat suci boh pasukan diserenkeun pikeun diinjak-injak?” Anjeunna tuluy ngandika ka kaula, “Nepi ka dua rebu tilu ratus poe; sanggeus éta, tempat suci bakal disucikeun.” Daniel 8:13, 14.

677 SM jeung 457 SM téh tanggal-tanggal anu kakait ku hubungan antara umat Allah jeung Bait Allah. Allah ngahijikeun deui boh pasukan téh boh Bait Suci dina waktu anu sarua, nyaéta dina 22 Oktober 1844. Dua ratus dua puluh taun antara 677 SM jeung 457 SM ngalambangkeun hiji mangsa nalika Allah netepkeun hiji tanda jalan anu ngawakilan nambahanana cahaya. Dina 22 Oktober 1844 cahaya malaikat katilu sumping, cahaya Bait Suci mimiti nyorot, sarta aya hiji

pasukan di dinya pikeun ngumumkeun éta cahaya.

Dina garis profétik anu ngécéskeun perang tilu rupa anu dilaksanakeun ku Sétan jeung Kristus, Alkitab King James taun 1611 diterbitkeun. Pas dua ratus dua puluh taun ti harita, dina taun 1831, William Miller medarkeun pesenna pikeun kahiji kalina:

Salila salapan taun William Miller yakin yén anjeunna kedah ngedalkeun pesenna ka garéja-garéja; tapi anjeunna ngantosan, ngaharepkeun yén aya sawatara otoritas anu dipikawanoh bakal ngumumkeun warta kabagjaan ngeunaan Jurusalamet anu badé geura sumping. Ku cara ngantosan kitu, anjeunna ngan ukur ngabuktikeun kayaktian pesen éta; maranéhna miboga ngaran yén maranéhna hirup, tapi sabenerna maranéhna keur gancang paéh. Dina taun 1831 Miller maparin wejangan kahijina ngeunaan nubuat-nubuat.” Steven Haskell, *The Seer of Patmos*, 77.

Gusti ngajaga naskah-naskah asli anu suci tur leres anu dipaké pikeun ngahasilkeun Alkitab. Saterusna Mantenna ngahasilkeun Alkitab-Na dina taun 1611. Tuluy Mantenna ngahirupkeun saurang utusan anu ngagunakeun aturan-aturan anu aya, anu dicangking, jeung anu ditetepkeun dina jero Alkitab pikeun ngahasilkeun amanat malaikat kahiji. Dina taun 1831, amanat Miller diformalkeun, sakumaha amanat dina sajarah Kristus diformalkeun ku Yohanes Pembaptis, sakumaha amanat geus diformalkeun dina unggal gerakan réformatoris. Amanat Miller, nyaéta amanat malaikat kahiji anu ngumumkeun dibukana pangadilan, langsung ditegeskeun ku panerapan mangsa waktu nubuat dua ratus dua puluh taun. Éta téh amanat pangéling-ngéling dina awal karajaan kagenep dina nubuat Alkitab—Amérika Sarikat.

Dina taun 1996, palayanan Future for America dimimitian, sarta pekabaran malaikat katilu anu geus dibuka segelna dina taun 1989—nya éta pekabaran anu ngaidéntifikasi cageurna tatu maut kapausan sarta hukum Minggu anu enggal datang—diterbitkeun dina hiji majalah anu judulna, *The Time of the End*. Pekabaran dina ahir Adventisme geus diformalkeun, sakumaha pekabaran dina awalna ogé geus diformalkeun. Dina awalna, pekabaran éta digantélkeun kana waktu sarta ngawakilan pamekaran salajengna tina bebeneran-bebeneran anu kaunggel dina Firman Allah. Dina taun 1996, dua ratus dua puluh taun sanggeus kalahiran Amérika Sarikat dina taun 1776, pekabaran dina ahir Adventisme diformalkeun sarta ngawakilan pamekaran salajengna tina pekabaran tilu malaikat.

Nalika urang medar sajarah saajar antara tanduk Républikan jeung tanduk Protestan dina sajarah karajaan kagenep tina nubuat Alkitab, kudu kaharti saha ari tanduk Protestan téh jeung saha anu lain.

Tékunlah supaya anjeun némbongkeun diri katarima ku Allah, jadi saurang pagawé anu henteu kudu éra, anu leres ngabagi-bagikeun firman kayaktian. Tapi jauh anu omongan-omongan anu cemar jeung anu kosong gunana; sabab éta bakal nambahan kana leuwih gedéna kajahatan. 2 Timoteus 2:15, 16.